

Căutătorul de nuci

O călătorie de toamnă în căutarea a ceea ce contează

Daniela Andrei

Daniela Andrei

Căutătorul de nuci

Bacău, 2025

***O călătorie de toamnă în căutarea
a ceea ce contează***

Dedicație

Pentru toți cei care caută sub frunzele vieții — să nu uitați niciodată să priviți în sus și să descoperiți ce contează cu adevărat.

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de recuperare a informațiilor sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc – electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau în orice alt mod – fără acordul scris prealabil al autorului.

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, ori cu evenimente reale este pur întâmplătoare.

© 2025 Daniela Andrei

Capitolul I - Povestea bunicii

Toamna îmbrăcase lumea în aur. Vântul mirosea a mere și a fum de lemn, iar frunzele dansau alene prin curte.

Pe prispa casei, bunica stătea așezată pe un scăunel jos, spărgând nuci într-un lighean vechi de metal, care clinchea de fiecare dată când o coajă cădea înăuntru. Mâinile ei, brune și blânde, erau sculptate de timp, asemenea scoarței unui copac.

Băiețelul stătea pe trepte, legănându-și picioarele, cu privirea urmărind fiecare mișcare a bunicii.

— Bunico, a întrebat el, de unde vin toate nucile astea? Le-ai cumpărat?

Ea a chicotit încet.

— Oh, nu, dragul meu. Le-am cules chiar eu. Când vine toamna, nucile cad printre frunzele uscate. Dacă mergi încet și ascuți cu tălpile, le vei simți cum trosnesc sub frunze.

Gura băiețelului s-a rotunjit într-un „O” perfect.

— Le simți?

— Da, a spus bunica zâmbind. Trebuie să fii liniștit și răbdător. Frunzele îți vor spune unde sunt — dacă știi să asculți cu adevărat.

El s-a aplecat mai aproape, șoptind ca și cum ar fi împărtășit un secret.

— Atunci mâine o să merg să caut și eu!

Bunica i-a făcut cu ochiul.

— Atunci vei fi un căutător de nuci, la fel ca mine.

În noaptea aceea, în timp ce vântul șoptea pe la fereastră, a visat frunze aurii și comori care așteptau chiar sub liniștea lumii.

Capitolul II - Frunze care ascund comori

În după-amiaza următoare, când clopoțelul școlii a sunat, băiețelul a pornit în fugă spre parcul din apropiere, cu inima bătându-i de nerăbdare și emoție. Ghiozdanul îi sălta pe umeri — un tovarăș de nădejde care păstra micile secrete ale zilei.

Parcul l-a întâmpinat cu miros de pământ umed și ploaie, o îmbrățișare aromată ce promitea noi aventuri. Frunzele dansau în jurul lui — portocalii, arămii și brune — pictând pământul ca o tapiserie moale, fără sfârșit. Sub pașii lui nerăbdători, șușoteau și suspinau, în timp ce pășea în marea lor foșnitoare.

Cu o curiozitate jucăușă, a început să lovească grămezile colorate, creând un ritm vesel de foșnet, trosnet, foșnet. Fiecare pas aducea un mic fior al descoperirii. Din când în când, simțea surpriza a ceva rotund sub stratul gros de frunze. Se apleca, își afunda degetele în pământul rece și, cu un trosnet satisfăcător, apărea o nucleă — strălucind ca o bijuterie ascunsă.

— Ha! Am găsit una! a strigat el, iar vocea i-a răsunat în parcul liniștit. Zâmbetul i se lățise atât de mult, încât până și adierea care trecea pe lângă el părea să-i răspundă cu un surâs.

În unele zile descoperea o adevărată comoară; în altele, nu găsea nimic. Dar asta nu-l descuraja niciodată.

— Poate că astăzi se ascund mai bine, a râs el pentru sine, afundându-și din nou mâinile în haosul colorat al frunzelor.

A căutat până când soarele a coborât spre apus, iar felinarele s-au aprins unul câte unul, revărsând peste parc o lumină caldă, ca mierea. Pe măsură ce amurgul se așeza, o ceață ușoară plutea printre copaci, învăluind lumea într-o liniște argintie.

Când s-a întors, în cele din urmă, acasă, buzunarele îi erau pline de frunze mototolite, pantofii acoperiți de noroi, iar pe mâini îi rămăsese mirosul aventurii — o amintire tăcută a copilăriei și a comorilor care așteaptă chiar sub suprafață.

Capitolul III - Ziua în care nu a găsit nimic

Într-o dimineață răcoroasă, după o ploaie mărunță ca argintul, băiețelul s-a întors în parc. Lumea strălucea de prospețime. Aerul era rece și viu, iar bălțile oglindeau nuanțele palide ale cerului de dimineață. Frunzele lucioase se lipeau încăpățânat de pământ, asemenea unor monede strălucitoare care așteptau să fie descoperite.

Și-a început căutarea cu un entuziasm sincer — lovind ușor pământul umed, ascultând după cel mai mic trosnet de sub frunze. Dar fiecare grămadă cercetată era goală. A căutat sub stejarul înalt, pe lângă mesteacănul subțire și în jurul băncilor din parc, unde pământul încă mirosea a ploaie. Nimic. Nicio nucă nu îndrăznea să se arate.

Un oftat lung și greu i-a scăpat de pe buze. Umerii mici i s-au lăsat în jos.

— Poate că copacii sunt supărați astăzi, a murmurat el, aruncând o privire plină de speranță în jur.

Totuși, nu a renunțat. Pantofii îi plesneau prin noroi în timp ce continua să caute, hotărât să găsească măcar o comoară ascunsă. Dar dimineața devenea tot mai rece, cerul tot mai întunecat, iar frigul umed i se strecura prin haine până când mâinile i-au amorțit.

În cele din urmă, obosit și tremurând, s-a așezat pe o bancă udă, lăsând să-i scape un oftat care purta cu el și frustrare, și dor.

— Poate că nu mai există nicio nucă în toată lumea, a șoptit el, privind la palmele murdare. Cuvintele au rămas suspendate în ceață, ca un suspin prea greu ca să se risipească.

Atunci — de undeva din spatele lui — s-a auzit un glas blând, trosnind de căldură și curiozitate:

— Ce cauți, micuțule, de atâta timp printre frunze?

Capitolul IV - Lecția bătrânului

Băiețelul s-a întors, iar curiozitatea i-a luminat privirea.

În spatele lui stătea un bătrân cu părul alb ca zăpada, care strălucea ușor în lumina palidă. Se sprijinea blând într-un baston lung de lemn, lustruit de timp și brăzdat de ani plini de povești. Haina lui avea culoarea scoarței ude și se pierdea printre nuanțele pământii ale parcului, iar ochii îi scânteiau ca fragmente dintr-un cer limpede de toamnă — buni, știutori și plini de căldură.

— Caut nuci, a spus băiețelul repede, îndreptându-se de parcă ar fi vorbit cu cineva foarte important. Bunica mi-a spus că ele cad sub frunze.

Bătrânul a încuviințat încet din cap, iar un zâmbet blând i s-a strecurat pe buze.

— Ah, da. Așa este, a spus el, cu o voce care purta deopotrivă putere și tandrețe. Dar spune-mi — te-ai gândit vreodată să privești în sus?

Băiețelul a clipit.

— În sus? Nu... de ce aș face asta?

Bătrânul a chicotit încet, iar ochii i-au sclipit amuzați.

— Pentru că de acolo vin nucile.

Băiețelul a încruntat sprâncenele, nedumerit.

— De acolo, de sus?

— Așa este, a răspuns bătrânul, înclinând ușor capul. Din nuc. Spune-mi, știi cum arată un nuc?

Obrajii băiețelului s-au îmbujorat. A lovit ușor cu vârful pantofului o pietricică de lângă el.

— Nu... nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

— Ei bine, atunci, a spus bătrânul cu blândețe, atingând ușor pământul cu bastonul, vino cu mine.

Au mers câțiva pași împreună, iar pantofii lor foșneau încet prin frunzele căzute. Bătrânul a arătat spre un copac înalt, ridicându-se mândru pe fundalul cerului cenușiu. Trunchiul lui era gros și puternic, iar ramurile se întindeau larg, ca niște brațe primitive.

— Privește cu atenție, a spus bătrânul. Vezi trunchiul acela solid, frunzele largi, verzui, foșnind în vânt, și fructele rotunde adăpostite sus, printre ramuri? Acela este un nuc. Când bate vântul, își lasă darurile să cadă, iar ele ajung ușor la pământ.

Ochii băiețelului s-au mărit de uimire.

— Deci tot timpul am căutat sub copacii greșiți?

Bătrânul a râs încet — un râs adânc și cald, ca lumina soarelui care sparge norii.

— Poate, a spus el. Dar acum știi ce să cauți — și unde să cauți. Și să nu uiți, a adăugat, coborându-și vocea, secretul de a găsi orice în viață este să știi când să privești în sus.

Capitolul V – Privind în sus

Băiețelul s-a apropiat de mărețul nuc. Trunchiul lui noduros se înălța ca un stâlp al timpului, iar ramurile urcau sus spre cer, încununate de frunze care străluceau în lumina blândă.

O adiere tandră i-a răvășit părul, aducând cu ea miros de ploaie și sevă proaspătă. Deasupra lui, ramurile murmurau, iar lumina aurie a soarelui se strecura printre ele, risipind scânteii care dansau pe pământ ca niște monede căzătoare.

Cu o sclipire jucăușă, a mișcat frunzele de sub picioare. Poc! O nucă netedă s-a eliberat, sărind o dată înainte să se oprească lângă pantoful lui. Apoi a urmat alta. Și încă una.

A rămas fără suflare — apoi a izbucnit în râs, un râs limpede și cristalin, care a umplut parcul și a speriat câteva păsări din apropiere, ridicându-le în zbor.

— Le-am găsit! Le-am găsit pe cele adevărate! a strigat el, cu vocea plină de o bucurie pură, uimită.

S-a întors repede, nerăbdător să-i împărtășească descoperirea bătrânului — dar acesta dispăruse. Rămăsese doar liniștea, spartă ușor de foșnetul vântului printre ramuri. Pentru o clipă, băiețelul a simțit un gol în piept. Apoi, de sus, o singură frunză galbenă a început să plutească încet în jos.

A privit-o cum se rotește și dansează în aer, până când s-a așezat ușor în palma lui deschisă. Frunza strălucea auriu în lumina care se stingea, fragilă și striată, ca un mesaj scris chiar de vânt.

Băiețelul a strâns-o la piept și a șoptit:

— Mulțumesc, domnule.

Cuvintele s-au risipit în aer și au părut să se înalțe, printre frunzele scânteietoare — ca și cum însuși copacul l-ar fi auzit.

Capitolul VI - Lecția toamnei

Din acea zi, băiețelul a început fiecare căutare într-un mod diferit. Privirea lui nu mai rămânea ațintită doar spre pământ. În schimb, începea prin a privi în sus — la copacii înalți legănându-se în adiere, la cerul larg, unde norii subțiri pluteau ca niște smocuri de bumbac, și la lumina soarelui care se împletea printre ramuri, presărând pe pământ scânteii mărunte de aur.

A început să observe lucruri pe care nu le văzuse niciodată — cuiburi ascunse cu grijă printre crengi, formele norilor schimbându-se deasupra lui și felul în care lumina târzie a după-amiezii transforma fiecare frunză în flacără înaintea de a cădea.

Uneori, renunța cu totul la căutare și se oprea doar ca să asculte. Foșnetul blând al frunzelor, șoapta vântului, strigătul îndepărtat al unei păsări — toate păreau să formeze o singură respirație vie, o singură bătaie de inimă a lumii din jur.

Într-o după-amiază luminoasă, cu bucuria clocotind în piept, a alergat acasă la bunica, cu obrajii îmbujorați de aerul răcoros.

— Bunico! Am descoperit ceva incredibil! a exclamat el, năvălind pe ușă.

Ea și-a ridicat privirea din lucrul de mână, iar andrelele s-au mișcat cu un clinchet ușor.

— Ce ai descoperit, dragul meu? a întrebat ea, zâmbind.

— Am învățat cum să găsesc nucile adevărate! a spus el mândru, cu ochii strălucind. Mai întâi privești în sus — abia apoi știi unde să cauți jos.

Ochii bunicii s-au umplut de mândrie și duiosie. A întins mâna și i-a atins obrazul.

— Este minunat, dragul meu, a spus ea încet. Dar să nu uiți — uneori, comorile pe care le căutăm nu sunt nici în cer, nici pe pământ. Uneori, ele trăiesc chiar aici.

Și a atins ușor, cu degetul, locul inimii lui.

Băiețelul a zâmbit, iar o căldură i s-a răspândit în piept ca lumina soarelui după ploaie — aurie, vie și plină de o bucurie liniștită.

Epilog

Anii au trecut, plutind ca frunzele care cad încet din copaci.

Băiatul a crescut — mai înalt, cu pașii mai siguri și visele mai îndrăznețe. Și totuși, în fiecare toamnă, când aerul devenea răcoros și lumina căpăta nuanțe aurii, se trezea atras înapoi spre același parc familiar.

Într-o seară liniștită, cu miros de fum de lemn și ploaie stăruind în aer, s-a oprit sub un nuc mare — același care adăpostise odinioară uimirea copilăriei lui. Râsetele copiilor răsunau în jur, limpezi și libere, în timp ce alergau prin grămezile de frunze uscate și colorate, exact așa cum făcuse și el cândva.

A zâmbit, privindu-i — apoi și-a ridicat privirea spre coroana strălucitoare de chihlimbar și aur. Fiecare frunză sclipea ca o mică comoară, luminată de lumina care se stingea.

— Mulțumesc, străine bun, a șoptit el, simțind cum o căldură îi înflorește în piept. Acum știu unde să privesc.

O adiere blândă a mișcat ramurile de deasupra. O frunză aurie s-a desprins și a coborât încet, rotindu-se, până s-a așezat la picioarele lui.

S-a aplecat să o ridice și a ținut-o o clipă în lumina care se stinge.

Tremura ușor între degetele lui — ușoară, fragilă și totuși plină de viață.

Și, stând sub cerul de toamnă, a zâmbit din nou, știind că unele lecții nu se sfârșesc niciodată — ele cad, iar și iar, așteptând să fie găsite.

Despre autoare

Daniela Andrei scrie povești simbolice și poetice care explorează spațiile dintre lumină și umbră, pierdere și amintire, tăcere și bucurie. Prin scrierile sale, îi invită pe cititori să încetinească, să respire și să redescopere înțelepciunea simplă a inimii.

Cărțile ei împletesc adesea lumea naturală cu transformarea interioară, creând punți între mirarea copilăriei și profunzimea liniștită a reflecției adulte.

Ea crede că, uneori, cele mai mici momente — precum descoperirea unei nuci sub frunzele de toamnă — pot trezi cele mai mari adevăruri.

POVEȘTI DE
ALCHIMIE INTERIOARĂ